

Da Bygen næsten var drevet over, faldt der hist og her en stor, tung Vanddraabe, der spredte sig i Landejevsstøvet som en Stjerne. Folk begyndte allerede igen at vise sig udenfor paa Dørfliserne, da Himmel og Jord med ét rystedes af et Torden-skrald saa voldsomt, at flere Personer faldt om af Skræk. I samme Øjeblik brød Regnen løs. Som en Hagl af Ærter slog den ind imod Ruderne, mens den stænkede Jordens tørre Støv højt op paa Husmurene.

... Endnu den næste Dags Eftermiddag faldt Regnen i Strømme, og Himlen hang lige sort og tung ned over Egnen.

Paa denne Tid, hen imod Aften, sad Emanuel midt ude paa Fjorden i Bagstavnen af en Baad, som Tømrer Nielsen roede med et Par smaa Jolle-aarer. Emanuel var kun beskyttet af en tynd Overfrakke og et Dækken, som han havde kastet over Hovedet. Regnen havde gennemblødt ham til Skindet, men han mærkede det næppe; dertil var han alt for opfyldt af, hvad han i de sidste Dage havde set og oplevet.

Han kom ovre fra Sandinge, hvortil han Morgen efter Bispens Besøg havde fulgt Højskoleforstanderen. Han vilde derved slippe væk fra de mange Spørgsmaal angaaende Bispens, hvormed man